

VOLUNTAS

A SZENT ERZSÉBET KATOLIKUS ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS ÓVODA DIÁKLAPJA
2014. DECEMBER **XXII. évfolyam 4. szám**

Kedves Gyerekek!

Nemsokára itt a karácsony, az egyik legszebb ünnepünk. Az Adventet nagy várakozással töltöttük, jócskekedeteket gyűjtöttünk, de érdemes elgondolkodni azon, hogy mit is jelent a szeretet ünnepe. A szeretet több mindent jelent, szerethetünk valakit vagy valamit, nagyon sok mindenre használhatjuk ezt a fogalmat. De nem ugyanúgy szeretjük a barátunkat, a testvéreinket, vagy a családjunkat, mint a kedvenc zenénket, versünket, vagy a kedvenc ételünket. Szeretetre vágyik minden ember, minden egyes élőlény. Ha nincs meg bennünk ez az „érzés”, ha nem tudjuk, hogy szeretnek, és szeretünk, üresnek érezhetjük magunkat. Akkor semmit nem ér az anyagi vagyon, a sok barát, ha nincs, amiből mindezeket táplálni tudjuk. Ha valakit szeretünk, próbálunk neki örömet szerezni. Az ajándékozás, mint a szeretet megnyilvánulása, nem az ajándék nagyságának és értékének függvénye. Egymás megajándékozása nem kicsi feladat. A másik ember megismerése, megértése akkor sikerülhet, ha beleéljük magunkat az ő helyzetébe. Mindig lássuk meg a másikban a jót, a szépet, az okosat! Akkor tudunk szép ajándékot adni, ha ismerjük a másikat! A szeretetet nem lehet zsarolással kikövetelni, ki kell érdemelni. Mivel tudjuk

kiérdemelni? SZERETETTEL! Ugye milyen egyszerű ez? Ha szeretetet adsz, szeretet kapsz

cserébe! Próbáljátok meg!

Minden család életében fontosak az ünnepek, ki-ki a maga módján ünnepel, és ezek a napok mindenhol mások, mint a hétköznapiak. Karácsony közeledtével mindenki várja az estét, amikor megszületik a Megváltó, a Fény, a Szeretet hírnöke. Egy zene-szöveget idéznék: „Tudom szeretet nélkül minden ház üres, Minden városka lakatlan.” Ne legyen a mi házunk üres, töltsük meg szeretettel! Ne csak otthonunkban, hanem egyéb közösségeinkben is figyeljünk erre!

Jézus jó példát ad a szeretetre. Ő nem úgy szerette felebarátait, mint saját magát, hanem jobban, mélyebben. Közösséget vállalt velünk, célt és értelmet adott nekünk. Életpéldájával a szeretet mércéjévé vált, majd ránk hagyta: „Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást”.

Nem könnyű úgy szeretni, ahogyan Jézus tette, de mint közösségben élő embereknek, törekednünk kell arra, hogy a mércénk a jézusi szeretet legyen. Nem kell tökéletesnek lenni, de a tökéletes felé kell törekedni!

Ezekkel a gondolatokkal kívánok békés, boldog karácsonyt mindenkinek!

Almási Zsuzsanna

Mit üzen ma Karácsony szelleme?

Dickens Karácsonyi ének című műve pontosan megfogalmazza a karácsony lényegét: nem az a fontos, hogy ilyen értékű ajándékot vesz az ember, meg hogy mennyire csillogó a karácsonyi díszítés. Nem! A lényeg a családban, a közösségben rejlik. Az a fontos, hogy a szereteteinkkel együtt ünnepeljük a karácsonyt.

Sajnos, világunkban nem minden ember ezt értékeli. A pénz az Úr. A legtöbb ember arra koncentrál, hogy drága ajándékokat szerezzen, vegyen és kapjon. Túl nagy fontosságot tulajdonítanak annak, hogy milyen legyen a karácsonyfa – és rajta a díszek, hogy milyen étkek kerüljenek az ünnepi asztalra. S közben sokan elfeledkeznek arról, hogy mit jelent igazán a közös ünnepelés. A karácsony szelleme sok embert meglátogathatna ma is. Az emberek jórészének ugyanis lehet, hogy nyugodtan, szépen telik az ünnepük, de a legmeghittebb pillanatokból mégis kimaradnak.

Pedig ezen lehetne változtatni! Talán a karácsony szellemének érintése kellene ahhoz, hogy ne az ajándék pénzbeli értékét, hanem a szeretetet lássuk benne? Ha hiszünk a karácsonyban, a szeretetben, a jószágban, valóban a legszebb ünnep lesz mindenki számára. Sziráczi Beáta 8.o.

Karácsony este volt. Kint hűvös volt, a hó megmecsillan a lámpák fényében, bent pedig igazi karácsonyi illat, és érzés. Amerre szétréztam, fenyőágak, s amikor egyet szippantottam a levegőből, fahéj- és narancsilat keveredett benne.

Mivel ezt a karácsonyt is – mint a többi is – egyedül töltöttem, ismerősökre, barátokra gondoltam. Mindenkiért elmormoltam egy-egy imát. A szomszéd bácsit hagytam utolsónak a sorban. Mióta meghalt a felesége, egyedül van, senkivel sem beszél, nem szeret senkit, s mindig barátságtalan. A karácsonyt sem szereti. Most mondok érte is egy imát. Kérem a karácsony angyalát, világítsa be lelkét, melengesse meg. Mutassa meg neki, hogy a világ szomjas a szeretetére. Mutassa meg, hogy rengeteg ember van, aki segítséget remél. Tőle. Az angyal biztosan segít. Hiszek benne. Hiszek abban is, hogy megváltozik az öreg szomszéd bácsi is....

Abban a pillanatban a szomszéd bácsi berontott az ajtón. Egy csomagot dobott az ölembe, s már sietett is tovább.

*Én meg felnéztem: - Köszönöm!
Bíró Fatima 8.o.*

Köszönöm

Karácsonykor az ember azokhoz fordul nagy szeretettel, akiknek köszönettel tartozik. A „Köszönöm pályázatra” mi is elküldtük írásainkat. Többek között a következőt:

Karácsonykor az ember azokhoz fordul nagy szeretettel, akiknek köszönettel tartozik. A „Köszönöm pályázatra” mi is elküldtük írásainkat. Többek között a következőt:

Mellettem vagy, mint minden édesanya a gyermeke mellett. Mindig, és mindenkor fogtad a kezemet. Úgy érzem, most ideje megköszönnöm minden kis apróságot, amit értem tetél.

Először is azt, hogy életet adtál nekem, pedig magadra is alig volt pénzed. Éjjelente, amikor felsírtam, te kikeltél az ágyból és rohantál hozzám. Megtanítottál ülni, járni, enni, inni, gondolkodni. Megmutattad, hogy mit, miért, és mit hogyan tesznek az emberek. Egyszóval sokat tanultam tőled.

A tudósok azt mondják: a gyermek és az édesanya viszonya már a magzati korban kezdődik. Te már akkor törődtél velem, amikor még azt

szeretsz, amikor még meg sem születtem. Te már akkor ismertél engem, már akkor tudtad, hogy ki vagyok.

Életem első tíz évében minden lépésemet vigyáztad. Próbáltál a lehető legjobban nevelni engem. Okos, tisztelettudó, becsületes, őszinte, udvarias lányt neveltél belőlem. Néha hibáztál, illetve hibáztunk, de a végén mindig javítottunk. Együtt. Miután elkezdtem felcseperedni, már inkább az önállóságra neveltél. Eleinte nem értettem, hogy miért nem pakolod be a táskámba a másnapi tankönyveimet, miért nem hegyezed ki a ceruzáimat, miért nem segítesz a leckénél... De ahogy eltelt egy-két év, lassan megtettem. Miután apával elváltatok, fogalmam sem volt, hogy milyen nehéz lehet neked. Te végig vigasztaltál engem, azt mondtad nekem, hogy „fel a fejjel és nézz előre”.

Most, kicsit felnőttébb fejjel látom, hogy mi mindent tettél értem. Három gyereket tartasz el, főzöl, mosol, és takarítasz ránk. Tudnod kell,

hogy mi ezért végtelenül hálásak vagyunk.

Ha mindent, amit az évek során

értünk tettél, meg kellene köszönnünk, tíz könyv nem lenne elég, hogy leírjunk mindent. Egy anya nem is tudja szavakba önteni, hogy mennyire szereti csemetéjét. Egy gyerek sem képes rá, hogy megfogalmazza érzelmeit. Én sem tudom neked szavakba foglalni, hogy mennyire szeretlek. Ezért inkább leírom egy levélben. A levelet majd beváltom repjegyre, hogy elutazhassunk kedvenc szigeteinkre.

Miután hazaértünk ketten, és az idő is letelt, elmondom majd neked: még egy perc és felnövök... de tudnod kell, hogy mindent, mindent köszönök!

Nagy Noémi 8.o.

Karácsonyi vándor

A felső tagozatosok advent idején „Karácsonyi vándor” címmel folytattak egy történetet. A legjobban sikerülteket a következő oldalakon olvashatjátok:

Egyenletesen lépdelt. Egyik láb a másik után. Már nem volt messze a cél. Nem gyötörte sem kétség, sem bizonytalanság, sem fáradtság. Az ösvény magától simult a talpa alá. A táj a csillagok langyos, sárga fényébe öltözött. Ismerőssé vált minden, közel került hozzá az egész teremtet világ. Megkönnyebbült öröm áradt rajta szét, amikor odaért.

Egy házat pillantott meg. Odasietett, hogy megnézzé közelebből. Szép nagy ház volt. Biztosan gazdag emberek laktak benne. Megpróbált bejutni a házba. Karácsony volt. Ezt ebben a házban is ünnepelték. Kedvükre ettek-ittak, jól érezték magukat. Amikor bekopogott a Vándor (akinek tulajdonképpen ma volt a születésnapja), nem engedték be, nem adtak szállást neki.

Tovább ment hát a faluban. Nagyon tetszett neki, hogy sokan ünneplik a születésnapját. Végigjárta az utcákat. Mindenhol csillogtak-villogtak a díszek, minden szép volt. Mindenki örült, boldog volt. Jókedvűek voltak, hiszen senkinek sem kellett dolgoznia, senki sem sietett sehova. Szórakozhattak, úgy töltötték az időt, ahogyan akarták. Mindenki igyekezett tisztává, és széppé tenni a házat. De nem sok olyan családot látott a Vándor, aki tisztává és széppé tette volna a lelkét is.

Meglátott egy házat ahol imádkoztak az emberek. Azt gondolta, most megtalálta a szálláshelyét. De tévedett. Kopogott az ajtón, mégsem nyitottak ajtót neki. Itt csak megszokásból nem pedig szívből imádkoztak. Szomorúan ment hát tovább. Egy szegény embert látott kopottas házikójában imádkozni. Ide is bekopogott és ajtót nyitottak neki. Amijük volt, azt megosztották vele. Este együtt imádkoztak. És még ott is aludhatott.

Nem sokkal később árvíz volt a faluban, ami minden házat elmosott. A falu lakóit egy másik faluba telepítették. Itt azonban a szegény ember volt a leggazdagabb. Mert itt nem a pénz volt a fizető eszköz, hanem a lélek ereje. A legnagyobb érték pedig a hit volt. Molnár László 6.o.

- De jó, hogy újra itt lehetek – gondolta magában. Bement a faluba, a szülőfalujába. Keresni kezdte azt a házat amiben felnévelkedett.

Sietett, nagyon sietett, hogy újra láthassa a régen itt hagyott családját. Már nem emlékezett annyira, hogy pontosan melyik ház, de az utcát nem felejtette el. Pontosan tudta, hogy a Levendula utcát kell keresnie. Hosszú keresgélés után találta meg. Eszébe jutott, hogy a postáladákon rajta vannak a családnevek. Kereste hát, hogy hol lehet Halmai vezeték nevet látni. Rövidesen meglelte

és becsengetett. Az anyja nyitott neki ajtót. Csodálkozva nézett rá. A vándor bemutatkozott: - Boldog karácsonyt kívánok édesanyám! Halmai Eszter vagyok, a lányod, aki vándorútra indult, és most hazajött karácsonyra! - Az anya alig tudott megszólalni a meglepetéstől és az örömtől. -Édes lányom, hát végre hazajöttél! – borult könnyek között a nyakába.

A lány elmesélte, azért ment el, hogy ismereteket gyűjtsön a nagyvilágból. Mindig úgy tervezte: egyszer karácsonyra jön haza.

Nem vándorolt tovább soha többé. Együtt maradt a családjával és boldogan élt, még meg nem halt.

Szöllősy Blanka 6.o.

Kinyitotta a kertkaput és az udvarba lépett. A ház sötét volt, a lámpák nem égtek. „Az nem lehet” - gondolta, „Az nem lehet, hogy őket is elvitték”!

Egyszerre az ajtó kinyílt. A felesége futott oda hozzá, és sírva a karjaiba vetette magát. A férfi szorosan átölelte a nőt. Akkor és ott azt érezte, hogy a világ összes boldogságát tartja karjaiban. Úgy érezte, hogy minden, ami fontos, és életet jelent számára, épp most cirógatja, ölelgeti. Kézen fogva mentek be a házba.

Amikor belépett az ajtón, megrohanták az emlékek. Boldog vidám, jó emlékek. Négy év telt el azóta, mióta általános hadviselést rendeltek el, és elment a frontra. Nem hitte volna, hogy túléli... Amikor erre gondolt, eszébe jutott az indulás napja. Egy széles folyosón mentek végig, és egy nagy terembe értek. Ott egy kicsi, bajszos, sötétbarna hajú, öltönyös férfi állt. - Hadban állunk uraim! – üvöltötte. – Maguk pedig azért vannak itt, hogy a parancsaimat teljesítsék. És egy katonának mi a dolga? - kérdezte számon kérően, majd ordítva, szóttagolva folytatta. – Egy katona parancsra öl, és parancsra meghal! - Ekkor valaki átölelte őt hátulról. Egy finom női kéz fonta át nyakán karjait, és a fülébe sutogott. Visszatért az emlékből, és könnyek szöktek a szemébe. Sírt. Zokogott.

A felesége biztatón, szeretettel ölelte őt. Biztos volt benne, hogy soha többé nem hagyja el. Amíg csak él, örökre vele lesz, s vele tölt minden karácsonyt.

Karácsonyi vándor

Odaért egy kis házhoz. A Karácsonymanó házához. Bekopogtatott, kiabált, dörömbölt az ablakon, de nem nyitott ajtót senki. A manó nem volt otthon. Lerakta táskáját, leült, és várta, hogy hazaérjen. Csak várt és várt és várt... De a karácsonymanó nem jött... A sok várakozás után a távolban meglátott egy alakot, aki a kunyhó felé tartott. A manó volt az. Amikor odaért, megkérdezte:

- Miért vagy a házam előtt?
- Azért jöttem, hogy megkérjelek egy szívességre.
- Gyere be, és beszélj!

A vándor bement, és elmondta, azért jött, hogy megkérje őt arra: változtassa meg az embereket.

- Miért szeretnéd őket megváltoztatni?
- Azért, mert már nem foglalkoznak a karácsony lényegével. Csak azzal foglalkoznak, hogy milyen ajándékot vegyenek, vagy milyen legyen a karácsonyfán a dísz.

-És ehhez miért éppen az én segítségem kell? Hogyan tudnék segíteni?

-Te meg tudod változtatni az embereket. Főzz valami főzetet és itasd meg velük!

A Karácsonymanó csak nevetett...

-Nem varázsló vagyok, hanem manó. Nem tudok semmiféle főzetet főzni.

-Akkor ki tud nekem, segíteni?

-Isten... Imádkozz azért, hogy az emberek megváltozzanak, szeressék a karácsonyt, és ne csak az ajándékok miatt őrlődjenek.

-De én nem tudok jól imádkozni... Megmutatod, hogyan kell?

-Persze. Istenem, köszönöm, hogy elküldted a Fiaidat a földre, hogy megszabadítson minket a bűneinktől. Kérlek, hogy az embereknek te legyél a fontos, fiad legyen az ajándék! És a jószág, a szeretet legyen a legfontosabb dísz! Ámen.

-Ilyen egyszerű? Csak el kell mondanom, hogy mit szeretnék?

-Igen. Az Úrral bármit megoszthatsz. Ő mindig meghallgat.

-Köszönöm, hogy megmutattad, hogy Isten minden embert meghallgat, mindenkinek segít.

A Vándor elköszönt a Karácsonymanótól, és haza ment. Otthon elmesélte a családjának a történeteket. Elmondta: a Karácsonymanó úgy segített, hogy megmutatta neki, hogyan kell imádkozni, és igazán hinni Istenben.

A Vándor és családja ezután minden nap közösen imádkozott, és minden vasárnap közösen mentek templomba is.
Imre Tímea 8.o.

Amikor célhoz ért, a lábai a földhözragadtak. Félt bekopogni az ajtón. - Mi lesz, ha még mindig haragszanak rám? - kérdezgette magát. De végül úgy döntött, hogy belevág: megteszi azt, amit már rég meg kellett volna tennie...Eszébe jutott, hogy pont egy évvel ezelőtt ő hagyta el a családját. Ő volt, aki azt mondta: nincs szüksége szeretetre. Ott hagyta szüleit és

testvéreit. Ma már tudja, hogy a szeretetnél és a családnál nincs fontosabb a világon. Ezért van most itt. És ezért fél bekopogni az ajtón.

Lassan fölemelte kezét és bekopogott. Várt csak várt... Senki sem nyitott ajtót. Elkeseredetten ült le a lépcsőre. Nem gondolta volna, hogy családja ennyire haragszik rá. Már éppen indulni készült, amikor hirtelen meglátott négy árnyékot. Lassan fölemelte fejét. A két testvére és a szülei könnyes szemmel állnak körülötte.

A következő pillanatban már mindenki sírt. Édesanyja egy ajándékot szorongatott kezében. Oda nyújtotta. Az érkező kibontotta. Egy fénykép volt benne a családjáról. Ebből tudta meg: a családja mindennap várt arra, hogy vissza jöjjön.

Búvár Anna 7.o.

A túrázó, aki már négy hete a hegyekben volt, egy faházhoz ért. Bekopogott, majd illedelmesen köszönt.

Amikor az ajtó kinyílt, egy öregúr állt előtte, és behívta őt egy csésze teára.

Egyedül volt az öreg a viskóban, senki más az égadta világon. Csak a tűz pislákol, inkább hunyorgott, el-elaludt. A turista elfogadta a meghívást. Kért egy fejszét, egy lámpást, és kiment az erdőbe. Pár perc múlva megjelent az ajtóban vaskos köteg fával a karján. Dobott a tűzre. – Most már teázhatunk – mondta, és leült az öreggel szemben a tűz elé.

Az öreg elmesélte, hogy a felesége 5 éve meghalt, s azóta egyedül él. A gyerekei nagyon ritkán látogatják, mert Texasban élnek. De nem érzi magát egyedül, mert tudja, hogy a Isten mindig vele van. Erre a turista hangos nevetésben tört ki.

Egyszerre csend lett. Süket, sötét csend. Az ablakok kicsapódtak, a szél kioltotta a tüzet. Valami fényes, lebegő jelenség szállt be az ablakon, amitől ismét meggyúlt a tűz. A turista nem tudta mire vélni ezt a történetet. Torkára forrt a nevetés.

A turista nem volt hívó, az öreg annál inkább. Isten látta, hogyha nem küld jelet az öregnek, az nem jön rá, hogy segítenie kell a turistának a hitet megtalálni. Hízen azért indult útnak a hegyekbe Advent idején, hogy ráleljen. Az öreg egy mesébe kezdett, ami két fenyőről szólt. Hosszú történet volt, és amikor befejezte, a turista szemében könnycsepp jelent meg. Megértette: Isten karácsony éjszakáján leszállt a mennyből, hogy a turista ne nélküle éljen tovább, hanem együtt éljen vele... Érette érkezett. Mert szereti.

Azóta aki a hegyi öreg házába téved, és addig nem hitt, az megtalálja a hitet, s úgy tér vissza közénk. Sok legenda szól erről. A mai napig sem tudni, hogy ez az öreg hol él. Csak azok tévednek el hozzá, akiknek szükségük van Istenre.

Fogarasi-Krauss Flóra 7.o.

János már nagyon szeretne volna látni az unokaöccse gyermekeit. Becsöngetett és be- ment. Az öccse családja nagyon szomorú volt. Nem mert megkérdezni mi a baj, ezért a gyer- mekről kérdezett. A család könnyes szemmel, némán ült az asztalnál. János nem állhatta meg, hogy megkérdezze mi a baj. Nehezen indult meg a szó. János megtudta, hogy öccse gyer- meke nem született meg, még az anyja méhé- ben meghalt. János elszégyellte magát tapintat- lansága miatt, és próbálta vigasztalni a csalá- dot. Biztatta őket, hogy bizonyára fog még születni gyermekük. Isten biztosan megajándé- kozza majd őket. Azzal is nyugtatta őket, hogy Isten vigyáz a meg nem született kisgyermek- re, bizonyára maga mellé vette őt. Hosszan beszélt, majd arra kérte öccsét, hogy imádkoz- zanak vele. A karácsony abban az évben a szomorúságról szólt.

De János nem hagyta annyiban: kitartóan imádkozott, és tanult.

5 év múlva arról értesítették Jánost, a várva várt családtag karácsonykor érkezik. Azonnal útnak indult, segédkezett a kór- házban a jövővény érkezésekor. Amikor megszületett a gyer- mek, János megölelte öccsét: - Látod, testvérem? Megérkezett! Ugyanúgy kell várni a megváltót is karácsonykor, ahogyan ezt a gyermeket vártátok!

János pap karácsonykor minden évben elmesélte a hívek- nek ezt a történetet. Amikor meghalt, unokaöccse kérésére a sírjára azt írták: „A karácsonyi családmentő”.

Bolyos Benedek 7.o.

December 24. este, vagy már inkább jóformán éjszakája van. Testetlen lélek halad az erdőszéli ösvényen, végig a tisztá- son, majd lelép az útról. Pár méterre előtte behavazott tetejű kicsiny házikó. Ablakából halvány gyertyaláng pislákol a kinti világra. Odabenn karácsonyfa áll. Körülötte vegyes érzelmek- kel telt emberek. Két házaspár, három gyerek, és még egy fel- nőtt. Egy család. Egyszerre boldogok és szomorúak.

A vándor őket nézi. Ismeri őket. 20 éve, 1994. december 24-én ment el közülük. Addig velük élt, de akkor az Atya magához vette.

Idén az Úr elengedte a Vándort, hogy láthassa szerettei ünnepét, velük lehessen még egyszer. Hosszú utat tett meg, de nem bánta. A boldogság, amit tapasztalt, kárpótolta a fáradtsá- gos utazásért, s a ragyogás, amelyet Isten a csillagok által küld-ött neki, könnyebbé tette az utat.

Ha már itt volt szerettei körében, úgy vélte, valamit adnia kellene. Könnyedén átlibbent a falon, kitárta a karját, s olyan meghitt hangulatot árasztott társai köré, amelyhez foghatót még nem tapasztaltak soha. Imádkozni kezdtek. A szobába be- ragyogott a csillagok fénye, és üstökösök százai suhantak át az éjjeli égbolton.

A család kiment az udvarra, onnan csodálta a jelenséget, ami inkább a jelenés nevet érdemelte, olyan csodálatos, és megfog- hatatlan volt. Örömmel osztottak mások is. Egyre többen és többen. Emberek ezrei vonultak ki házaikból, s a jelenés hatá- sára megosztották mindenüket azokkal, akiknek azelőtt semmi nem jutott: ételt, italt, ruhát, szállást... A szikrázó égbolton be- töltötte egy csodálatos csillagkép, amely talán az isteni végte- lenség csillagképe volt. Üdvösség és boldogság uralkodott el a mennyben, a földön pedig békesség és szeretet...

Bár minden napon így lenne! Bárcsak megtanulnánk szívből szeretni! Mennyivel szebb és könnyebb lenne...

Tóth Anna Jázmin 6.o.

Tudta, hogy szülei – akik nem is sejtik, hogy hazatér a háborúból – nagyon boldogok lesznek. Az ablakból gyenge fény áradt. „Hála Istennek, még élnek” - gondolta örömmel. Az út további részét lassan tette meg sérült keze és lába miatt, de amint meg- látta a szülői házat, mintha teljesen egészsé- ges lett volna, szinte szaladt. Amikor benyi- tott, meglátta édesanyját, aki azonnal oda- szaladt hozzá, szorosán átölelte, mint aki soha többé nem akarja elengedni. Amikor apjáról faggatta, anyja szeme könnybe lá- badt. Mondania sem kellett semmit, a fiú tudta, hogy eltávozott az élők sorából. Fur- csa érzés fogta el. Valami tompa fájdalom járta át. Lelkiismeretfurdalást érzett, hogy nem maradt időse szülei mellett. Ám kétségeit

felre kellett tennie. Nem rajta múlt, hogy elindult a háborúba. Akkor az volt az egyetlen helyes megoldás. Észre sem vette, hogy mikor csordult ki a könny a szeméből. Anyja szeretettel törölte le a könnycseppet. - Karácsony este van, fiam! - szólalt meg. - Ilyenkor nem szabad sírni. Apád büszke volt rád, és bi- zonyára örülne, ha tudná, hogy épségben hazaértél. - A vándor ekkor nézett először körül a házban. A szobában hideg volt, és kopottan omladozott a vakolat. Kitörölte a szeméből a könnyet, és elhatározta, hogy holnaptól új életet kezd. Átveszi apja he- lyét, támasza lesz időse anyjának...

Egy évvel később a karácsony éjjelt felújított lakásban töl- tötték. A vándor maga mögött hagyta a múlt veszteségeit, és reménykedve függesztette tekintetét a jövőre.

Kuszák Hajnalka 6.o.

Belépett az ajtón, üdvözölte a bent lévőket, majd letette a kabátját és kiment a konyhába. Leült a helyére, elővett egy újságot és olvasni kezdte. Egy darabig olvasta, de aztán letette, kinézett a konyhaajtón a nappaliba. A karácsonyfa feldíszítve állt a szoba közepén. Elképzelte, ahogyan a gyerekek reggel kibontják az ajándékokat, boldogan szorítják magukhoz a ba- bát, a macskát, és a többi ajándékot amit este fognak elrejtteni a fa alatt... Elmosolyodott. A házban mézeskalács- és fahéjillat terjengett, a szobákat körbejárta karácsony meleg fénye és a szeretet... Kint esett a hó. Ránézett az órára: kilenc óra múlt öt perccel. Kiment a nappaliba, elővette a Bibliát, leült a fotelbe. A nyüzsgés egyszerűen megszűnt, mindenki rá figyelt. Felol- vasta Jézus születésének történetét. A gyerekek örömmel hall- gatták. Hangja szelíd és szeretettel teli volt. A történet végén becsukta a Bibliát, feltette a polcra és visszaült a fotelbe. A gyerekek újra nyüzsgögni kezdtek, játszottak, nevetgéltek. A legkisebb kislány odament hozzá és azt kérdezte: - Apa ugye ma este hozzánk is eljön a Jézuska? - Persze hogy eljön – vála- szolta. – De apa, az az igazi Jézuska is eljön, akit a betlehemi pásztorok is meglátogattak? – faggatta a kislány.

Hirtelen kopogtattak az ajtón. A legnagyobb lány felállt, és kinyitotta. Egy idős asszony volt az szegényes ruhában. Tüzfát és egy kis kenyeret kért. A kislány megszánta. Egy kosár fát, és egy kenyeret adott. Aztán felvette a kabátját, és hazakísérte a nénit. Amint becsukódott az ajtó, az apa a legkisebb lány felé fordult: - Látod, itt volt nálunk Jézus! Ő maga mondta, minden éhezőben, és szűkséget szenvedőben őt kell, hogy lássuk. Az imént kopogtatott... A legkisebb leány átfogta apja nyakát. – De jó, hogy nem küldtük el üres kézzel!

Gallai Bianka 6.o.

Lélektől lélekig

Adventi történet

Élt egyszer egy árva kislány. Elzának hívták. Nem volt senkije. Az utcán élt és nem sok étellel rendelkezett. Apró kezekéi és lábai minden nap átfagytak a hidegben.

A város, ahol élt, bűnös volt. Lakói templomba se nagyon jártak. Karácsony közeledtével tele voltak a boltok, vásárok, piacok emberekkel. Mindenki az ajándékokra összpontosított. Elza viszont nem a boltba járt melegedni, hanem a templomban imádkozott. Rajta kívül pár idős hölgy volt ott, de azok is képmutatásként. Amikor Elza befejezte imáját, és el akart menni a templomból, megszólította egy hang: -Elza, Elza hallasz?- A lány nem látott senkit. Ijedten megkérdezte: -Ki vagy? -A Szentlélek!- hangzott a válasz. - Azért jöttem, hogy megmondjam neked: az Úr azt szeretné, hogy a várost jó útra térítsd. Megteszed?- A lány boldogan bólintott: - Igen, örömmel!

Elza elkezdett prédikálni. Úgy beszélt, hogy egy hét múlva már akadtak követői. Két hét után a fél város követte. Három hét után a város két harmada volt vele. A negyedik héten, karácsonykor, az egész város megtért. Elza elérte, amit az Úr akart. Minden házba beengedték Jézust. Együtt díszítették fel a város lakói a házakat. A templom tele volt, s nem voltak sem fázó, sem éhező emberek a városban. Mindenkit szeretet vett körül. Elzát örökbe fogadta egy kedves család, és a lány boldog volt élete végéig. Családjával vasárnaponként templomba jártak, és ott segédkeztek.

Király Viktória 7.o.

Volt egyszer egy ember
Ki templomba járt reggel
Haja volt fekete,
És istent nagyon szerette

Elérkezett az advent
Ő akkor is a templomba ment,
De várakozni kellett sokat,
Mert zárva találta a kapukat

Eltelt úgy másfél óra
Figyelmes lett egy halk szóra
Eléje az isten lépett
Mit tehettek mást ? Beszéltek

Mire az Úr így szól neki
„Hej fiam te aztán nem vagy semmi”
Talán szeretsz itt lenni ?
Vagy netalántán itt várakozni ?

Váramozunk itt van az advent
Úrjövetet ez jelent
Megnézük a nyitvatartást
A pap nincs itt, keresni kell mást

Ezt mondja az Isten :
Tartsuk a misét itten !
Majd én helyettesítem az atyát
De először, gyere gyónjál

Meggyóna a bűneit a fickó
Aztán odament, ahol egy kuckó
Kopogtat, kiabál, be akar menni
De az ajtót nem tudja nyitni.
Mohos Dávid 7.o.

Hálás

*szívvel köszönjük
mindazon szülők és támogatók
segítségét, akik az egész év során
tevékenyen részt vettek
iskolai közösségünk életében!*

HÍREK

December 13-án iskolánk tanulói **lelkigyakorlaton** vettek részt. A rekollekció részeként a református Bárka fogadta reggeli áhitattal tanulóinkat, majd a római katolikus templomban a hősök emlékére felajánlott szentmisén vettünk részt, majd közösen megnéztünk egy filmet lelkünk épülésére.

Téli szünet

2011. december 15. és 17. között karácsonyi vásárt tartottunk iskolánkban. *Megtartottuk az osztálykarácsonyokat, műsorral, ajándékkal kedveskedtünk a szülőknek.*

A téli szünet után nyolcadik osztályosaink írásbeli és szóbeli szintvizsgát tesznek matematikából és magyarból, majd még januárban sor kerül a központi írásbeli felvételekre is. Kitartás és szorgalmat kívánunk a további felkészülési időszakban, valamint sok sikert és jó eredményeket a vizsgákon!

*Kegyelemteljes
karácsonyi ünnepeket,
sikerekben gazdag
boldog új esztendőt,
és kellemes téli szünetet
kívánunk
Minden kedves Olvasónknak*

**Találkozunk a téli szünet után:
2015. január 5-én**

Karácsonyi vándor

Megérkezett Betlehembe egy istállóba, amelyet egy férfi bocsátott Szűz Mária és József rendelkezésére az éjszakára. Megkönnyebbült. Letette terhét.

Nemsokára megszületett a Gyermeke. És a Vándor látta őt, Mária fiát, Jézust. Csodálatos volt néznie az anyai szeretetet, amellyel magához vonta gyermekét. És persze jó volt érezni azt a szeretet is, amellyel József a védtelen kisdedet körülvette... Aztán vendégségbe jöttek mindenféle népek: pásztorok, angyalok, s azok is, akik még előbb szállást nem akartak adni. Bocsánatért esedeztek... Később aztán jöttek a napkeleti bölcsek. Drága ajándékokkal hódoltak. Közülük hármát látott, akik tudták... Az egyik aranyat, a másik tömjént, a harmadik mirhát hozott. Gazdagok voltak valamennyien...

De a leggazdagabb mégis ő volt. A Vándor. Mert ő mindent látott. Mert ő vitte Máriát, aki testében hordozta Jézust. Ő vitte a megváltót. Hős volt, mert már akkor hordozta a Megváltót, amikor róla még senki sem tudott.

Szamár létére többet tudott Jézusról, mint bárki más. Nem gyötörte kétség, sem bizonytalanság, sem fáradtság. Szolgáltáta Őt. Alázatosan.
Dicső Dóra 5.o.

Most látta először családját Jakob a háború óta. A háború kezdetén nehéz volt a családja nélkül, de elterelte róluk a gondolatait a folytonos rettegés. Befészkelte a fejébe magát a gondolat, hogy aminek a védelmére element, az lehet, hogy nincs többé... Már nem akart a múlt-ra gondolni, sem a jövőre. Csak is a jelen, a most érdekelte. Csak a karácsony, és a családja érdekelte.

Amikor benyitott az ajtón, előtörtek az emlékek, és könnyet csaltak Jakob szemébe. Az ismerős arcok sírva borultak a mellkasára. Anyja kitűnő vacsorát készített. Előtte imádkoztak. Hálát adtak Istennek azért, hogy hazatért a fiuk. Vacsora után mindenki elvonult...

...Másnap este egyenesen lépdelt. Egyik láb a másik után. Már nem volt messze a cél. Kétség gyötörte, bizonytalanság és fáradtság. Az ösvény magától simult a talpa alá. Az állomásra érve a holdfény a fegyverek vasán csillogott vissza. Ismerőssé vált minden, és eltávolodott a világ...

A fájdalom és a bánat jeges hidege belülről járta át. Ahogy felszállt a nagy gőzösre, még egyszer visszapillantott az otthona irányába. Legbelül érezte, ez lesz az utolsó. Nem tudja mi. Nem tudja. De ez lesz az utolsó vonatkozás. A gőzös nagy csikorogva elindul. Még egyszer utoljára. És utána csak béke, béke várja...

Dévai Márton 7.o.

Belépett a házba, és öröm áradt szét lelkében amikor látta, hogy felesége és két gyermeke mind ott ül a kandalló körül és mesélnek egymásnak. - Meghoztam a karácsonyfát! - mondta Árpi, az apuka. - Jaj de jó! Díszítsük fel együtt! - indítványozta Kata, a kisebbik gyermek.

Árpi felállította a karácsonyfát a szoba közepre és a gyermekkel közösen feldíszítették. Árpi kinézett az ablakon, ami a szomszéd ablakára nyílt, és meglátta, hogy a szomszédban az öreg Julcsi néni gyertyavilágnál ül egy széken, mozdulatlan bámul az előtte lévő asztalra. Biztosan nagyon fázik. - Most el kell mennem valahova - szólt. Halkan becsukta maga mögött az ajtót. Gyors léptekkel elindult a tűzifa raktár felé, és ami fát talált, megfogta és kilépett vele az utcára. Elindult Julcsi néni romos háza felé, és amikor odaért becsöngetett. Semmi mozgás. Becsöngetett még egyszer. Szintúgy semmi. Ekkor kezével elnyomta a nagy vaskilincset. Az ajtó nyitva volt. Amikor belépett a szobába, Julcsi néni riadtan kapta fel a fejét. - Ki az? - kérdezte tétován. - Csak én vagyok, Árpi, a szomszédból. Hoztam egy kis fát, amivel begyújthat - válaszolt, és már el is indult a kandalló felé. Pár perc múlva melegség árasztotta el a szobát.

Julcsi néni arcán mosoly áradt szét. - Istenem! Köszönöm, hogy elküldted ezt a derék embert hozzám! - rebegette. - Nélküle talán megfagytam volna.
Péter Bence 7.o.

A következő esztendőben is szeretettel várjuk fogalmazásaitokat, verseiteket!

Januárban

újévköszöntő verseiteket szeretnénk közzétenni.

Készült a Szent Erzsébet Katolikus Általános Iskola és Óvodában
Pécelen, a Kossuth tér 7.

150 példányban, belső használatra.

Készítették a Voluntas klub tagjai

Tanárszerkesztő: M. Cselőtei I.